

Hoofdstuk een

Willow Traynor opende haar ogen in een inktzwarte duisternis toen de herrie en de flitsen van een veel te drukke droom vervaagden in de mist van haar onderbewustzijn.

Ze hield haar adem in en haar ogen stelden zich scherp op de rand van het dressoir dat aan de andere kant van de kamer stond. Een vage reflectie van licht in de spiegel. De witte vitrage boven de verwarming die spookachtig heen en weer bewoog. Ze was ergens wakker van geworden.

Ze wist dat haar droom geen nachtmerrie was geweest, omdat nachtmerries de laatste twee jaar haar vaste metgezellen waren geworden. Ze zou de nawerkingen hebben herkend. En die voelde ze nu niet – geen bonkend hart, geen zweterig gevoel, geen opluchting toen ze wakker werd en merkte dat ze nog steeds leefde.

Iets anders dan. Een geluid? Misschien een voorbijrijdende auto? De burens in het appartementencomplex? De meisjes van de familie Jameson wilden 's avonds laat nog wel eens rumoerig doen en dan belde mevrouw Bartholomew van het volgende huis om te klagen over het burengerucht.

Willow ging overeind zitten en tuurde naar de kleine digitale cijfers op de wekker die op haar nachtkastje stond. 1 april, halfdrie. Waarschijnlijk niet de kinderen.

Misschien was het wel zoiets onbelangrijks als een stilte waaraan ze niet gewend was. Ze moest hier nog steeds wennen, zelfs twee weken na de verhuizing – of liever gezegd, vlucht – uit Kansas City, naar de landelijk gelegen en groot uitgevallen blokhut van haar broer, tien kilometer ten zuiden van Branson, in de Ozarks van Missouri. Een flinke verandering.

Ze had nog nooit zo ver op het platteland gewoond. En ook al bestond de lodge waarover haar broer de scepter zwaaide uit acht appartementen en was ze daarom ook niet echt afgesneden van de beschaving, het was geen vergelijking met het stadsleven. Hier in deze blokhut wonen, aan de rand van Table Rockmeer, leek meer op een permanente vakantie. Maar Willow worstelde nog steeds om grip te krijgen op de betrekkelijke eenzaamheid.

Terwijl ze zo in het duister staarde, leek de rechthoekige, glazen schuifdeur aan de andere kant van haar kamer een pulserende gloed uit te stralen. Ze knipperde om haar beeld helder te krijgen, maar de gloed werd sterker. Misschien de lampen van een boot die op het meer voer? Maar ze hoorde geen motor.

Ze keerde haar rug naar het licht toe en sloeg een deuk in haar kussen voor haar hoofd. ‘Het gaat me hoe dan ook niet aan’, fluisterde ze tegen het duister.

Haar broer, Preston, wilde niet dat ze hem zou helpen om de huurders in de gaten te houden. Hij had haar de afgelopen twee weken diverse keren verteld dat ze het even rustig aan moest doen en moest genezen.

Na bijna twee jaar had ze wat dat betreft de hoop vrijwel opgegeven. Goed, ze herleefde niet meer die avond dat de politie haar kwam vertellen dat haar man het leven had gelaten tijdens zijn werk. Ze herleefde het in elk geval niet elke nacht. Meer eens in de week, of zo.

Ze werd 's nachts ook niet meer wakker door het gehuil van haar kind dat nooit geboren was. Soms voelde ze zich nog wel ongemakkelijk wanneer iemand te dichtbij kwam.

De mensen deden dat nu continu, omdat de ruimte die ze nodig had de afgelopen drieëntwintig maanden eigenlijk zo groot was geworden als elk vertrek dat ze betrad. Normaal gesproken liet ze de mensen die ze kende wel toe, maar er waren nog steeds momenten dat ze tot niets anders in staat was dan zich terugtrekken uit deze wereld.

Omdat er twee aanslagen waren gepleegd op haar eigen leven sinds Travis was gedood, verdacht ze praktisch iedereen. Toen ze met Travis trouwde, wist ze dat hij een van de gevaarlijkste beroepen had die je je kon voorstellen. Hij was niet alleen politiemann, maar ook nog eens undercoveragent bij de afdeling drugsbestrijding.

Hier in Missouri, in de Bible Belt, het centrum van het land, woedde er een oorlog tegen de drugshandel, en dan vooral die in methamfetamine. Ze had nooit gedacht dat het gevaar zich zou uitstrekken tot het gezin van een agent. Maar na de dood van Travis was dat dus wel gebeurd.

Ze sloot haar ogen en haalde diep adem, liet de lucht langzaam weer ontsnappen en smeekte de slaap met alles wat ze in zich had om terug te komen, waarbij ze haar lichaam dwong zich te ontspannen. De kunst van het ontspannen was haar echter door alles heen ontglipt.

Sinds ze hier half maart was aangekomen, had ze zichzelf er dagelijks van verzekerd dat het enige waar ze op deze plek bang voor hoefde te zijn, haar herinneringen waren. Als ze stierf, zou dat een neveneffect zijn van het verdriet dat haar gevangen hield sinds de dag dat ze Travis kwijtraakte.

Er is hier niets. Het is je verbeelding. Alweer.

Was dat niet wat iedereen haar steeds maar weer vertelde? Zelfs Preston. Oké, ze hadden haar nou ook weer niet rechtstreeks verteld dat ze dachten dat ze zich de moordaan- slagen op haar leven inbeelde, maar nadat de onderzoeken geen bewijzen in die richting opleverden, had ze het gevoel gehad dat haar vrienden en haar broer anders naar haar waren gaan kijken.

Hoe hard ze het ook probeerde, haar ogen weigerden dicht te blijven. En weer werd ze begroet door een vage flits langs de muur. Ze zuchtte en liet zich uit bed rollen, geïrriteerd door haar overdreven verantwoordelijkheidsgevoel. Misschien liep een van de huurders met een zaklamp door de tuin te banjeren, of misschien was er ergens een feestje.

Ze liep geluidloos naar de glazen schuifdeur en deed die van slot. Het enige wat ze hoefde te doen, was voor zichzelf bewijzen dat er niemand vanuit de schaduwen naar haar zat te gluren, te wachten tot ze weer zou gaan slapen, zodat hij zich onverwachts op haar kon storten.

Maar toch, stel dat er deze keer echt iemand was?

Ze duwde zachtjes de deur open en fronste haar voorhoofd. Er dreef een lichte rooklucht haar neus binnen, met een onderliggende geur van iets anders, scherp en sterk.

Wat was het? Terpentine? Zoals dat spul dat Preston enkele dagen geleden in de schuur had gebruikt? Nee, geen terpentine ... Petroleum?

Nee.

De frons werd dieper. Had Preston de deur van het onderhoudsschuurtje in de achtertuin open laten staan? Hij had gisteren wat benzine over zijn kleren gemorst, toen hij bezig was aan de motor van zijn boot, omdat hij hem wilde klaarmaken voor de komende lente.

Ze snoof nog eens. Rook. Brandstof.

Toen hapte ze naar adem. Rook? 'Preston!' gilde ze over haar schouder. 'Brand!'

Ze schoof de deur wijd open en rende het koude terras op. Er trok een kilte vanuit het hout in haar blote voeten. De rookgeur sloeg haar in het gezicht. Ze vloog de trap af en om de westkant van de blokhut heen, waarna ze naar de oostelijke muur van de lodge rende.

Op het moment dat ze de hoek van de blokhut bereikte, lichtte de duisternis op. Tot haar verschrikking zag ze verscheidene rafelige strepen van vuur door de tuin lopen – brandende slangen die zich door het duister slingerden.

Ze knipperde met haar ogen en struikelde door het gras, vechtend tegen de verwarring. Wat was hier aan de hand?

De vlammen schoten op topsnelheid naar de blokhut toe.

‘Preston!’ gilde ze. ‘O, Heer, help ons!’ *Laat dit alstublieft een nachtmerrie zijn.*

Ze rende zo hard ze kon naar de voordeur. Ze kon het gevoel niet van zich afschudden dat ze zich in een van die B-films bevond, waarin een lange, vonkende lont naar een bom toe schoot. Lonten. Dat was waar die strepen van vuur op leken.

Voor ze de trap naar de veranda bereikte, zag ze de donkere vorm van haar broer de deur uit stommelen.

‘Wegwezen!’ riep hij. ‘Willow, zorg dat je ...’

Plotseling veranderde de veranda in een vlammenzee, met de kracht van een explosie. Preston wist er op tijd vanaf te springen en sprintte langs Willow heen terwijl hij haar vastgreep en meetrok. Ze vlogen de heg in die de tuin rond de blokhut afscheidde van de rest van het terrein.

Hij duwde haar verder de heg door. Ze schreeuwde het uit toen ze haar blote voeten openhaalde aan stenen en wortels. Preston bleef haar maar bij het gevaar vandaan duwen.

Uiteindelijk struikelden ze en vielen ze in het gras.

‘Willow, gaat het?’ vroeg Preston, zijn diepe stem hees van de schrik. Hij hijgde alsof hij een paar kilometer had hardgelopen.

‘Ja. Maar wat gebeurt er?’ Ze kwam wankelend overeind en duwde de takken van de heg opzij om naar de brand te kijken. Het vuur bulderde oorverdovend door de nachtelijke stilte.

Hij greep haar bij haar arm en draaide haar om zodat hij haar kon aankijken. ‘Luister, Willow, je moet me helpen om de anderen uit het hoofdgebouw te krijgen. Ik bel het alarmnummer zo gauw ik een telefoon te pakken krijg, dus daar hoeft je je niet druk om te maken. Zorg gewoon dat die mensen hier wegkomen! Neem jij de bovenste verdieping, dan neem ik de onderste. Maar houd dat vuur in de gaten!’

Ze moest hard slikken en haar aandacht verplaatste zich weer naar het inferno, alsof ze een menselijke mot was.

Hij greep haar bij haar schouders en zijn vingers begroeven zich in haar vlees. ‘Willow, nu. Schiet op!’

Glibberend over het vochtige gras struikelde ze naar het eerste appartement. De lodge was half in een heuvel gebouwd, dus beide verdiepingen stonden op de begane grond en ze boden beide een goed uitzicht op het meer onder hen.

Ze bereikte appartement 1a en bonkte op de deur terwijl ze op de bel drukte. Hier woonde een alleenstaande moeder met twee dochtertjes.

‘Sandi!’ riep ze. ‘Neem de meisjes mee en kom naar buiten. Sandi, word alsjeblieft wakker!’

Ze wierp een blik over haar schouder. Preston was verdwenen. De blokhut werd omgeven door vuur. Er kolkte rook de lucht in, waardoor er een griezelige gloed op de omgeving werd geworpen. Dit was krankzinnig! Die lijnen van vuur ... net lonten ... wat was er aan de hand? Terwijl ze toekeek, zag ze een halve kilometer verderop het schijnsel van twee koplampen, die met hun doordringende lichtbundels langs de boomtoppen streken.

Er deed niemand open bij het appartement van Sandi Jameson. Willow pakte een bloempot van de veranda en smet die door het raam van de deur. De verbrijzelende klap zou iedereen in huis wakker moeten hebben gemaakt.

‘Sandi?’ riep ze door het gapende gat. ‘Brand! Maak dat je hier wegkomt. Nu!’ Ze stak een hand door het gat, zocht naar het slot en klikte het open, waarna ze met haar arm aan het glas bleef hangen toen ze hem terugtrok. De scherpe punt van een glasscherf sneed door het zachte vlees van haar onderarm.

Happend naar adem boog ze zich voorover van de pijn. Geen tijd om hier bij stil te staan. Ze duwde de deur open en stapte naar binnen. Geen licht en er kwam niemand de gang in rennen. Zouden ze weg zijn?

Ze haastte zich door een keuken, die helemaal afgeladen was met afval en vuile afwas, en daarna langs de woonkamer. Ze zocht zich een weg naar de slaapkamers, links achter in de gang.

‘Sandi!’

Ze hoorde een geschrokken gillette achter een van de deuren, stormde naar binnen en vond de twee dochtertjes

van Sandi, Lucy en Brittany, bij elkaar gekropen op het onderste deel van een stapelbed. Ze droegen versleten en veel te grote T-shirts als nachthemd.

‘Het is goed, meiden’, zei Willow, die zich naar hen toe haastte. ‘We moeten nu naar buiten. Waar is jullie moeder?’

‘Lucy, ze bloedt!’ jammerde de vijf jaar oude Brittany, die zich vastklemde aan haar oudere zus.

Willow keek naar haar rechterarm en zag druppels bloed op de vloer vallen, met een snelheid waar ze van schrok. ‘Dat geeft niet, schat. Jullie moeten hier zo snel mogelijk vandaan. Vertel me alsjeblieft waar jullie moeder is.’

‘Ze is hier niet’, zei de zeven jaar oude Lucy. ‘We mogen het huis niet uit. Mama zei dat we nooit het huis uit mogen wanneer ze er niet is.’

‘Is je moeder weg?’

De meisjes keken haar aan, een paar groene en een paar bruine ogen, groot van ongerustheid.

‘Deze keer wil jullie moeder wel dat jullie het huis uit gaan’, zei Willow. ‘Het is gevaarlijk hier en jullie kunnen hier niet blijven. Jullie kunnen me vertrouwen. Ik doe jullie geen kwaad.’ Ze stak haar handen uit naar Brittany, die bijna begon te huilen en achteruit deinsde terwijl ze naar Willows arm staarde.

‘Maar wat is er dan aan de hand? Wat is er?’ vroeg Lucy.

‘De blokhut van Preston staat in brand.’ Willow dwong zichzelf om rustig en op geruststellende toon te blijven praten, hoewel ze zich allesbehalve rustig voelde. ‘Daarom moeten we hier weg, omdat de blokhut erg dicht bij de lodge staat.’

‘Brand?’ jammerde Brittany.

‘Alles komt goed. Ik zal jullie in veiligheid brengen.’ Willow zou zich later wel bezighouden met de zwaar tekortschietende moeder. Ze deed het licht aan en greep in de belendende badkamer naar een handdoek.

Puur voor het bange kind verbond ze haar wond met de niet al te schone handdoek, nam het kleintje toen in haar armen en greep de hand van het oudere zusje. ‘Meiden, jullie zullen me moeten vertrouwen. Deze kant op.’

Brittany beefde helemaal in Willows armen, maar sloeg haar armpjes stijf om haar nek en begroef haar gezicht in haar schouder.

Er moesten nog meer mensen worden gewaarschuwd. Zou ze hen allemaal op tijd bereiken?

Graham Vaughn schrok wakker door het eerste trillen van zijn mobieltje op het nachtkastje. Hij had vannacht geen dienst, maar toch reageerde hij instinctief toen hij dat vertrouwde geluid hoorde, als een hondje van Pavlov. Op de een of andere manier had hij verwacht dat die onprettige gewoonte vanzelf zou verdwijnen toen hij zijn praktijk opdoekte.

Hij spoorde duidelijk niet helemaal, dat hij had gedacht dat dat mogelijk was. Hij was tenslotte niet gestopt met patiënten aannemen – hij was alleen maar gestopt met hen voor zijn diensten te laten betalen.

Hij wierp een blik op de cijfers op zijn wekker. Vijf over halfdrie. Hij pakte zijn mobieltje, maar herkende het nummer niet. Een patiënt die in moeilijkheden verkeerde? Hij drukte op de groene toets. ‘Met dokter Vaughn.’

‘Graham, met Preston. Ik heb hulp nodig. Mijn blokhut staat in brand en het kan elk moment overslaan.’

Het nieuws landde even niet. ‘Eh, Preston?’

‘Hoorde je me?’ De stem van de man klonk een octaaf hoger door de paniek. ‘Brand!’

Graham sprong uit bed en greep naar de kleren die hij drie uur geleden op de grond had laten vallen. ‘Ik kom eraan. Heb je het alarmnummer al gebeld?’

‘Ja. Er is hulp onderweg, maar er zijn nog twee andere branden in de omgeving van Branson. Ze komen mankracht tekort. Hollister reageert wel, maar ik denk dat we wat extra handen nodig hebben om ons te helpen evacueren, en de huurders zullen voor vannacht een plek nodig hebben. Kun je meteen hierheen komen?’

‘Ik ben al op weg. Waar zit je?’ Graham trok onhandig met één hand zijn spijkerbroek aan, pakte zijn overhemd en stak zijn voeten in een paar instappers. Preston had gelijk

dat hij moest komen. Graham kon nooit op tijd daar zijn om te helpen met de evacuatie, maar hij was uiteindelijk wel verantwoordelijk.

‘Beneden, bij 2b. Ik bel nu met het mobieltje van Carl Mackey.’ Er klonk gebons en toen was Prestons stem weer te horen, die de huurder riep.

Graham had de lodge vorig jaar tegen een zwaar gereduceerde prijs kunnen overnemen en had er sindsdien heel wat zweetdruppels in zitten. Hij had geen cent op veiligheid bespaard en ondanks de hoge huurprijs had Preston, zijn manager, alle appartementen binnen de kortste keren weten vol te krijgen.

Mensen vonden het heerlijk om op het platteland te wonen, behalve op dit soort momenten, wanneer hulp van ver moest komen.

‘Heeft het zich al verder verspreid dan de blokhut?’ vroeg hij.

‘Nog niet’, zei Preston.

‘Dat zou ook niet moeten kunnen. We hebben alle mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen toen we die lodge hebben gerenoveerd.’

‘Je hebt gelijk, het zou zich niet op natuurlijke manier moeten kunnen verspreiden’, zei Preston. ‘Maar dit ziet er verre van natuurlijk uit, als je het mij vraagt. En ik heb tot vannacht ook nog nooit vochtig groen gras zien branden.’

‘Wat vertel je me nou?’

‘Wat ik wil zeggen, is dat dit niet vanzelf is gekomen. Hé, ik moet gaan’, zei Preston. ‘Rick Fenrow doet niet open en volgens mij moest hij vannacht niet werken. Carl is naar boven om te kijken of Ricks auto op de parkeerplaats staat.’

‘Goed, maar wees voorzichtig. Laat niemand weer naar binnen gaan om nog spullen op te halen. En ga *jij* al helemaal niet terug.’

‘Daar hoef je niet bang voor te zijn. Mijn huis is onder-tussen een inferno. Als mijn zus niet wakker zou zijn geworden, was ik er niet levend uitgekomen. Maar ik moet nu echt verder.’

Het gesprek werd beëindigd. Graham stopte zijn telefoon in het borstzakje van zijn overhemd, maar haalde hem er direct weer uit. Hij toetste een nummer in dat hij maar al te goed kende en griste onderweg naar buiten zijn jack van de kapstok.

Hij rende de helling af van de heuvel waarop zijn huis stond en denderde over de houten steiger die de kleine privébaai in stak die toegang bood tot het Table Rockmeer. Hij sprong net op zijn jetski toen de slaperige stem van zijn vriend een halfbewusteloze groet door zijn mobieltje mompelde.

‘Dane? Met Graham. Sorry dat ik je wakker bel, maar kan ik je speedboot lenen? Ik moet erg snel naar mijn lodge.’ Hij legde de situatie uit in korte, geschreeuwde zinnen terwijl hij gas gaf en vanuit de beschermde baai op zijn jetski naar de andere kant van het meer racete. De kilte van de vochtige lucht van een vroeg voorjaar beet in zijn huid en hij realiseerde zich dat hij bevroren zou zijn tegen de tijd dat hij zijn bestemming bereikte.

‘Ik ga met je mee.’ De stem van Dane Gideon kwam nauwelijks boven de herrie van de jetski uit. ‘Ik zie je wel bij mijn steiger.’ Ze verbraken de verbinding. Graham stopte zijn telefoon terug in zijn borstzakje en zette zich schrap tegen de koude wind die over het meer blies en zich vermengde met de spetters water die in zijn gezicht striemden.

Enkele momenten later arriveerde Graham bij de steiger van de jongensranch waarvan Dane de eigenaar en manager was, waarna hij de motor afzette en de jetski een lege aanmeerplaats in stuurde.

De echo van een andere motor dreef over het wateroppervlak bij de andere oever vandaan. Hij wierp een blik over zijn schouder en zag een halve kilometer bij zijn eigen huis vandaan twee lampen op en neer dobberen, in de gemeentelijke jachthaven van Hideaway.

De inwoners van hun dorpje, dat langs de oever van Table Rockmeer lag, waren voor plaatselijk vervoer bijna net zo afhankelijk van boten als van auto's. Maar op dit tijdstip sliep heel Hideaway normaal gesproken.

Graham keek tegen de heuvel op en zag de lichtbundel van een zaklamp naar beneden schommelen. Gehaaste voetstappen klonken vanaf de enorme ranch die onderdak bood aan twaalf jongens. Nu zag hij twee lichtbundels.

‘Ik heb Taylor Jackson en Nathan Trask gebeld.’ Dane klonk kalm maar ook buiten adem toen hij de steiger bereikte. Hij werd gevolgd door Brand Farmer, een universiteitsstudent en parttime bewoner van de ranch.

‘Is dat degene die ik op het meer zie?’ vroeg Graham.

‘Klopt.’ Dane’s platinablonde haar glom in het licht van de zaklamp en de lampen van de boot toen hij en Brand de trossen van de *Mystique* losgooiden en afduwden. ‘Stap in. Zij volgen ons in de Sea Ray van Taylor.’

Brand wreef zijn ebbenhouten handen enthousiast tegen elkaar. ‘Ik denk dat ze gewoon willen racen. Ze lopen al tegen elkaar te bluffen sinds Taylor zijn boot kreeg, maar ik had niet gedacht dat ze dat ’s nachts zouden gaan doen.’

‘We gaan niet racen’, zei Dane.

‘Daar lijkt het anders wel op’, reageerde Brand.

Dane wachtte tot ze bijna stationair over de stiltegrens heen waren, gaf toen gas en knipperde met zijn lichten naar de naderende boot. ‘We nemen alleen maar de leiding.’

Hoofdstuk twee

Terwijl Willow naar het laatste appartement van de bovenste rij rende, wierp ze een blik over haar schouder en zag dat een groepje huurders zich had verzameld in het prieeltje midden op het gazon, waarvandaan ze het inferno bekeken. Ze bad vurig dat de brand beperkt zou blijven tot het huis van Preston.

In de vlammenzee explodeerde er iets. Er rezen vonken op naar de nachtelijke hemel, vermengd met rookpluimen en vlammen. Het gebulder werd luider en de hitte overbrugde de afstand naar de appartementen en verwarmde haar huid.

Ze tuurde door het duister naar de lege veranda's. Het had meer tijd gekost om alle bewoners te wekken en ze in veiligheid te brengen dan ze had verwacht. Sommige van hen waren al wat ouder en een beetje doof, en hadden hun gehoorapparaat uitgedaan toen ze gingen slapen.

Was Preston zoveel moeilijkheden tegen het lijf gelopen? Waar hing hij uit?

Ze klopte op de laatste deur, belde aan en tuurde door het raam, en hoorde toen vanbinnen het opgewonden keffen van een klein hondje. Ze klopte nog eens en probeerde de deur. Die zat niet op slot.